

บทนำ

ท่านหญิงกับhusbandดีหรือไม่ เมื่อเย็นวานนี้หญิงเกศเกล้าเมียชายพัฒนา
สิ้นเสียแล้ว ลูกยังสาวอยู่เลยแท้ๆ อัศวภาคย์ไม่มีลูกชาย พ่อคิดว่าคุณกุล
คงจะมีน้ำใจอยู่บ้างกระมัง มาบวชส่งท่านบำเพ็ญหน่อย คงมีลำบากกว่าแรง

พ่อ

วังรังสรรค์สถิต

“ท่านหญิง...เสวยสักหน่อยเถิดเพคะ” แม่บ้านใหญ่วังเจ้าพระยา
กล่าวเสียงเครือ นางสงสารสาวรุ่นที่พับเพียบหน้าศพหม่อมเจ้าเกศเกล้า
อัศวภาคย์ เหลือเกิน

“แม่คง...ท่านแม่...ท่านแม่สิ้นแล้ว” หล่อนสะอึกสะอื้นเปล่งเสียง
ไม่เป็นคำ อ้อมแขนกอดเสื้อของมารดาแนบอก หยาดน้ำตาไหลรินลงพื้น
นำเวทนา

โธ...แม่คุณ กำลังสาว จะขาดแม่อย่างนั้นหรือ

“ท่านหญิงเพคะ ท่านแม่ทรงสบายแล้ว ท่านมีต้องเจ็บกายอีกแล้วนะ
เพคะ” แม่ประคองกลืนน้ำตาโอบกอดร่างเล็กของสาวแรกรุ่น

“โฮ...แม่คอง”

เจ้านายและบ่าวแบ่งปันความเศร้าให้กันมึนน้อยหน้า บุษขจราร่างสูง
ก้าวเข้ามายืนใกล้ฉัตรเกล้า เอ่ยเสียงแหบ

“หญิงฉัตร”

เด็กสาวค่อยๆ เงยหน้าเปราะน้ำตามองบุษขุนั้น พลันก็เบะปากร้อง
อย่างกลั่นไม่ไหว

“เสด็จปู่ ฮือ...” ร่างนั้นผละออกจากอกแม่ประคอง เอนศีรษะแนบ
พระชงฆ์พระองค์เจ้าสฤษดิ์รังสรรค์ “ทำไมท่านแม่จึงทิ้งหญิงไปเพคะ หญิงทำ
อะไรผิด” เสียใจเหลือเกิน ความทุกข์นี้หนักเกินจะรับไหว กิริยาจึงอ่อนแรง
เหลือประมาณ

หม่อมในเสด็จพระองค์ชายทนมไม่ไหว ใจหญิงชราสะท้อนไม่ต่าง
จากราชสกุลอัศวภาคย์ นี้ได้ข่าวว่าท่านหญิงฉัตรกำลังจะสอบเข้าเรียนต่อ
เกิดเรื่องเช่นนี้ใครจะทำใจสอบไหวกันแล้ว หม่อมม้วยชราจึงลูบหลังปลอบ
ขัตติยนารี

“ท่านหญิงหยุดร้องก่อนนะคะ ย่าจะพาไปนั่งพัก”

คุณย่ามุ่นช่างเมตตาหนัก ท่านอ่อนแรงแล้วแท้ๆ ยังประคองหลานสาว
พาไปพักที่เก้าอี้รับรองไหว

ที่เก้าอี้ยาวแถวหน้าสุดนั้น พระองค์เจ้าพิพัฒน์ศักดิ์ทรงอำนาจพระพาหา
รอรับร่างบอบบางของพระธิดา ฉัตรเกล้าซุกไปหน้าเปราะเบือนกับพระอุระ

สาวน้อยพูดอะไรไม่ออก ท่านพ่อเองก็ได้ตรัสอะไรเช่นกัน ทำได้เพียง
ใช้ความเงียบปลอบกันและกัน

“เสด็จย่ากำลังไปรับน้ำหลวงอาบศพ เสด็จปู่ก่อนจะเป็นองค์ประธานใน
วันนี้”

“โฮ...” นี่หรือคือคำปลอบใจ พระองค์พัฒน์ช่างพระทัยร้ายเสียจริง

“พระองค์ชาย” “น้ามุ่น” ของท่านทูลเสียงเข้มและส่ายหน้าเป็นการบอก
ว่า ‘มิควร’

พระองค์เจ้าพิพัฒน์ศักดิ์ทรงสบตาอาสะไม้ ทรงยกมูมพระโอบฐูขึ้น
เล็กน้อยให้ผู้สูงวัย

“ลูกสาวของชายรับได้ครับน้ำมนต์ ต้องรับให้ได้” ท่านตรัสพลางลูบผมเงาสวยเบาๆ เด็กคนนี้เป็นดวงใจของท่านตั้งแต่แรกเกิด “แม่เขาเจ็บมานานแล้วนะหญิง ให้เขาไปเถอะ หญิงอยากเป็นหมอ หญิงต้องเข้าใจชีวิต”

พระดำรัสนั้นเรียกเสียงร้องไห้ออกมาอีก สาวน้อยสายหน้า...ทำใจไม่ได้หรือ ทำไม่ได้...

แขกหรือมากมายหลังไหลมาแสดงความเสียใจต่อความสูญเสียในครั้งนี้ ทุกท่านเวทนาท่านหญิงน้อยเหลือเกิน ร่างผ่ายผอมของหม่อมเจ้าเกศเกล้านอนอยู่กลางศาลา เจ้าพนักงานเชิญน้ำหลวงอาบศพไว้บนโต๊ะถัดจากเตียงหม่อมเจ้าเกศเกล้า ครั้นญาติสนิทและแขกเหรื่อรดน้ำกันหมดแล้ว พระองค์เจ้าสุทธธีรังสรรค์ หรือเสด็จพระองค์ชายก่อ ผู้เป็นประธานในพิธีจึงประทานน้ำหลวงอาบศพเป็นพระองค์สุดท้าย ตามด้วยน้ำขมิ้น น้ำอบเสร็จแล้วทรงถอยออกมา ไม่ช้าร่างที่นอนนั้นก็ถูกเชิญลงหีบตั้งสวดพระอภิธรรมในคืนแรก ลำดับขั้นตอนเป็นไปอย่างรวดเร็วแต่ถูกต้องตามประเพณี ตามพระประสงค์ของพระองค์เจ้าพิพัฒนศักดิ์ผู้เป็นสวามีของท่านหญิง ฉัตรเกล้านั่งมองการกระทำอันรวดเร็วหนึ่งนั่ง

“ชายพัฒนา จะไม่ให้หญิงฉัตรได้ทำใจหน่อยหรือลูก” พระองค์เจ้าสิรินภิลาส หรือเสด็จพระองค์หญิงเกื้อ ทรงปรารภ

พระองค์ชายทรงหันพระพักตร์สบพระเนตรพระมารดา กราบทูลขณะทรงยกพระหัตถ์ขึ้นประนมฟังกษัตริย์ “จัดงานให้เสร็จเร็วๆ หญิงจะได้เลิกเศร้าเสียที”

เสด็จทรงหันไปทอดพระเนตรพระโอรสอย่างมีเชื้อพระกรรม

“ตลอดสิบเจ็ดปีที่ผ่านมา ลูกรักหญิงเกศบ้างไหม” พระโอรสตรัสเหมือนกับว่ามีเคยมีความผูกพันประทานแก่ชยาเลยกระนั้น

พระองค์ชายแย้มพระสรวลบางๆ แล้วมีรับสั่งตอบ

“เสด็จแม่ทรงทราบอยู่แล้ว” พระองค์ชายทอดพระเนตรรูปของหญิงงามพลางกราบทูลเสด็จพระองค์หญิงเกื้อ

เสด็จสะท้อนพระทัยนัก...สิบแปดปีมิได้ทำให้ใจของชายเปลี่ยนไปเลย

“ห้องรียังละ ผู้หญิงคนนั้น” ท่านเพียงแต่ตรัสประชด มิทรงนึกว่า

พระโอรสจะตอบกลับมาเช่นนี้

“ห้องแล้วกระหม่อม หญิงนั้ตรกำลังจะมีน้อง”

๑

“สวดคืนสุดท้ายแล้ว ท่านหญิงฉัตรคงทำใจได้มากขึ้นแล้วกระมัง เพคะ” หม่อมเต็มเดือนทูลถามพระองค์เจ้าพิพัฒน์ศักดิ์ อาสะไม้ที่พระองค์ชายมีรับสั่งเรียกว่า ‘น้ำ’ มาตลอดได้ยินข่าวมีใครดี

แต่...จะว่าไม่ดีได้อย่างไรเล่า ก็ในเมื่อเป็นข่าวทายาทองค์ใหม่ของ อัครภาคย์

“หญิงเข้มแข็งครับ ขอบพระคุณน้ำมนต์ที่ดูแลลูกสาวให้”

หญิงสูงวัยมองหลานชายสูงศักดิ์ แววดตาอ่อนแสง

“ชายพัฒนาดีคิดเช่นไร ผู้หญิงนอกบ้านห้องต่างๆ ที่เมียป่วยอยู่โรงหมอ”
ญาติผู้ใหญ่ทูลถามขณะประนมมือฟังพระสวด

พระองค์ชายที่หม่อมถวายเป็นอภิบาลมาตั้งแต่เล็กทรงหันพระพักตร์ที่มี
เค้าหล่อเหลามา ทรงยกพระหัตถ์ที่ประนมไว้ขึ้นแล้วทรงก้มพระเศียรลง

“ชายกราบขออภัย ชายผิดต่อหญิงเกศ แต่ชายต้องรับผิดชอบแม่นิต
เช่นกัน”

คุณน้ำเม้มปาก ไบหน้าที่มีเค้าอ่อนหวานมีรอยกังวล

“รักษาใจหญิงฉัตรด้วย น้ำขอร้อง” เป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์เหลือเกิน ถ้า

เป็นครอบครัวอื่นหม่อมเต็มเดือนจะไม่ยุ่งเลย แต่นี้เป็นหลานชายที่สนิทชิดเชื้อ

พระองค์ชายแยมพระสรวลเล็กน้อย ทอดพระเนตรคุณน้าอย่างขอบคุณ

“น้ามนุเมตตาทาหญิงฉัตร ชายก็ดีใจมากแล้ว”

หม่อมเต็มเดือนหันหน้าไปมองสาวแรกวันที่นั่งพับเพียบไปใกล้เสด็จพระองค์หญิงเกื้อ ดวงตาของเด็กสาวแดงก่ำ ประนมมือฟังพระด้วยอาการสงบที่สุด

“คุณกุลบอกว่าจะถึงเมืองไทยก่อนงานพระราชทานเพลิงแน่ๆ ขอประทานอภัยที่ล่าช้า” ท่านเปลี่ยนเรื่องเสีย

“ชายมิได้ถือโทษเลย แค่หลานมาบวชให้หญิงเกศก็นับว่าบวชมากแล้วครับ” ไม่ได้พบบันนานแล้วสำหรับหลานชายผู้หนึ่งที่เสด็จพระองค์ชายก่อโปรดปรานเหลือเกิน “คุณกุลสบายดีกระมัง อายุเท่าไรแล้ว”

“ยี่สิบหกเพคะ” คุณน้าอ้อมยิ้มนิดๆ ยามทูล

“เสด็จจอกับคุณน้าต้องดีใจมากแน่ๆ ที่ได้พบบาน” พระภาคิไนยของสามีตรัสเย้าหม่อมเต็มเดือนอย่างพ่วนคลาย

“อะ คิดถึงเหลือเกิน หวังว่าคราวนี้คงอยู่บ้านนานๆ ให้ชื่นใจ” น้ำเสียงนั้นมีความสุขเล็กๆ แทรกอยู่ เป็นใครก็ดูออกว่าผู้ใหญ่รักหลานคนนี้เป็นไฉน ไฉนัยน์ตาพราระยับหันไปเห็นคนสนิทของสามีเดินค้อมตัวผ่านแขกออกไปนอกศาลาพอดีกับที่พระสงฆ์สวดเสร็จ

นายนพจะไปไหนนะ... หญิงชราไม่มีคำถามในใจแต่ไม่ได้เอ่ยอะไรออกไป

“พระองค์พัฒน์เสด็จส่งแขกเถิดเพคะ น้ำจะนั่งอยู่ตรงนี้นี้ก็กระเดี๋ยว” ดวงตาสีน้ำตาลมองไปที่เก้าอี้ตัวยาวด้านหน้าสุดที่พระองค์เจ้าสฤษดิ์รังสรรค์ประทับอยู่ ท่านคงจะใช้พระสหายสนิทไปทำการบางอย่างกระมัง

“เช่นนั้นชายขอตัวนะครับ” พระองค์ชายตรัสแล้วทรงยกพระหัตถ์ไหว้

หม่อมเต็มเดือนรับไหว้ด้วยกิริยางดงาม ชัตติยบุรุษทรงออกไปแล้ว ท่านนั่งอยู่ที่เปลี่ยนใจลุกไปพับเพียบข้างท่านหญิงน้อย ขณะที่ดวงตาสบพระเนตรเสด็จพระองค์หญิงเกื้อ

“แม่เดือนมาแล้ว ปลอดภัยน้อยเกิด บ่นนู่นบ่นนี่แล้วก็ร้องไห้ ถามว่าเมื่อไรหลานเสด็จพี่จะมา แม่หล่อนจะมีคนบวชให้ไหม” พระองค์หญิงมีรับสั่งกับพี่สะใภ้ ครอบครัวทั้งสองราชสกุลสนิทชิดเชื้อกัน ด้วยเสด็จพระองค์ชายก่อและเสด็จพระองค์หญิงเกื้อทรงเป็นพี่น้องแท้ๆ กัน

หม่อมเต็มเดือนอมยิ้มแล้วพูดกับสวายน้อยอย่างเมตตา

“ท่านหญิงไม่ร้องนะคะ พี่เขามาทันแน่ๆ เขาสัญญาว่าจะมาค่ะ คนของวังสรรรงค์ไม่ผิดสัญญา” ‘คุณย่ามุน’ ลูบผมเงางามปลอดภัยโลม หัวใจท่านหญิงน้อยเปราะบางนัก คงต้องใช้เวลาเยียวยา

“คุณย่าต้องให้คุณคนนั้นมานะคะ ฮึก ไม่อย่างนั้น...หญิงจะบวชชีซึ่งท่านแม่”

ผู้ใหญ่ตกใจ เสด็จย่าและคุณย่ามุนมองเด็กสาวอย่างไม่เชื่อสายตา

“อย่าให้ต้องถึงขั้นนั้นเลยหญิงฉัตร” เสด็จพระองค์หญิงเกื้อตรัสเสียงเครียด ทรงทราบแล้วว่าพระนัดดาเสียใจเพียงใด นี่ถ้ารู้ว่ากำลังจะมีน้องต่างแม่ใจจะมีสลายเสียรี

ฉัตรเกล้ากอดหม่อมเต็มเดือนและสะอื้นอย่างแรง หล่อนกลืนอาการแล้ว แต่ความเสียใจมันมากล้นเหลือเกิน

จะมาจริงๆ หรือ แล้วถ้ามาจะทันก่อนเผาหรือ คนอะไรไม่รักษาเวลาเป็นหลานเสด็จปู่ก่อเสียเปล่า

“นั่นใครนะ” เสียงหนึ่งดังขึ้นเบาๆ แยกเหวี่ยงมองบุรุษผู้มาใหม่แล้วกระซิบกระซาบ

“ทำไมจึงได้เข้าไปใกล้เสด็จถึงเพียงนั้น”

สาวที่กำลังโตได้ยินเสียงแว่วก็เงยหน้าประอศรบน้ำตาขึ้นมอง ใครกันที่คลานเข้าไปกราบพระบาทเสด็จพระองค์ชายก่ออย่างสนิทสนม

“หลานชายของท่านกระมัง”

ดวงตาสีอ่อนเบิกกว้างขึ้น ผู้คนในงานดูจะทราบเรื่องส่วนพระองค์ในวังวังสรรรงค์ดีขึ้นมาไม่น้อย ขนาดหล่อนยังไม่เคยเห็นหน้าผู้ชายคนนี้เลยสักครั้ง เสด็จทรงก้มพระพักตร์ตรัสกับบุรุษผู้นั้นอย่างเมตตาทั้งยังแย้มพระสรวลกว้างอย่างสดใส ชายหนุ่มก็ยิ้มรับเช่นกัน เขาก็มกราบอีกครั้งหนึ่งพร้อมๆ กับที่

พระหัตถ์กร้านลูบผมตกดำ ไม่มีใครได้ยิบยบทสนทนาเว้นแต่นายนพซึ่งเป็นคน
เชิญแขกคนใหม่เข้ามา

“ชื่ออะไรนะ ผู้ชายคนนี้”

ดวงตาแดงก้ำจ้องบุรุษคนสำคัญไม่วางตา หม่อมเต็มเดือนเห็นดังนั้น
จึงเอ่ยเบาๆ

“นี่อย่างไรคะ พี่เขามาแล้ว ท่านหญิงยังไม่เคยพบสินะ”

“เขา...ชื่ออะไรคะ” ท่านพ่อเคยบอกแล้วแท้ๆ จำได้ว่าเป็นชื่อที่คุ้นหู
เหลือเกิน

“สฤษฎ์ธิดาค่ะ พี่กุลชื่อ สฤษฎ์ธิดา รั้งสวรรค์”

๒

ร่างสูงโปร่งเกินชายเชื้อสายเอเชียหลับตาพริ้มในเปลผูกระหว่าง
ต้นก้ามปู ศีรษะของเขาปกคลุมด้วยผมดำสั้นติดศีรษะดูคล้ายผมกำลัง
ขึ้นใหม่ จมูกโด่งสูดกลิ่นหอมของพรรณไม้ในวังรังสรรค์สถิตอย่างชื่นใจ

“คุณกุลครับ”

ชายหนุ่มขยับเปลือกตาขึ้นเบาๆ ดวงตาสีนิลหันไปมองชายที่ค่อมศีรษะ
เรียกเขา

“มีอะไรหรือ” สฤชดีธาทามทั้งที่ยังนอนอยู่ในเปลผ้าเนื้อหนา อติคักดี
เลขาฯ ส่วนพระองค์ของเสด็จตากงได้รับคำสั่งให้มาเชิญเขากระมัง

“เสด็จมีรับสั่งให้หาครับ พระองค์พัฒนาประทับรอกที่ห้องนั่งเล่นใหญ่”

พระองค์พัฒนาเสด็จมา

สฤชดีธาลุกขึ้นนั่ง ดวงตาสีนิลก้มมองเท้าเปล่าที่วางอยู่บนพื้นหญ้าหนา
นุ่ม เขาถอนหายใจเบาๆ สมอบอกว่ารู้สึกแปลกอย่างไรมิทราบ

“ฉันจะไปเปลี่ยนเสื้อ แล้วจะเข้าไปเฝ้าทั้งสองพระองค์”

อติคักดีรับคำ จากนั้นทายาทวังสวรรค์ก็ยืนตัวตรง ก้าวไปที่ตึกใหญ่
อย่างสง่า

ก็อกๆ

“ครับ”

เมื่อเจ้าของห้องอนุญาต เจ้าของวังรังสรรค์สถิตจึงแ้มประตูไม้เข้ามา
“ศักดิ์บอกว่าคุณกุลมาเปลี่ยนเสื้อ มีเสื้อบางๆ ใส่หรือเปล่าเล่าลูก
สยาร้อนนั้ก”

หม่อมเต็มเดือน คุณยายของเขานั้เอง ชายหนุ่มหันมองหญิงชราพลาง
จัดเข็มขัดหนังสือดำที่เอว อมยิ้มกับชื่อประเทศแต่ดั้งเดิม ไม่แก้ไขเหมือนตอน
เด็กๆ ว่า ‘ต้องเรียกว่าประเทศไทยนะครับคุณยาย’ แล้วตอบอย่างสุภาพ

“มีอยู่ครับ แต่งเท่านั้นคงเฝ้าได้กระมัง” เขาสวมเสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีอ่อน
กางเกงขายาวสีน้ำตาล

หม่อมเต็มเดือนกวาดตามองหลานชาย

“ได้จ้ะ” คุณยายหนึ่งไปพักหนึ่งก่อนจะเดินเข้ามา มือซ้ายของท่านแตะ
ใบหน้าเขา “โตขนาดนี้แล้วหรือ” นัยน์ตาฝ้าฟางมองลึกเข้าไปในดวงตาสีนิล ดู
เหมือนลักษณะของพระองค์ชายก็จะถูกถ่ายทอดไปยังพระธิดาและพระนัดดา
เสียหมด

สฤษดิ์ธาสบตาตอบ เขาวางมือหนาทาบบนมมือคุณยาย

“โตขนาดไหน กุลก็เป็นหลานคุณยายเหมือนเดิมครับ” น้ำเสียงนั้
อ่อนโยนนั้ก

หม่อมน้ำตาไหล ท่านยึดตัวขึ้นจุ่มพิตแก้มสากของทนายทวังสรรค์
รักเหลือเกิน...

“คุณกุลมาแล้ว” อติเตเจ้าของวังตรีส

แขกที่ประทับบนโซฟาเดี่ยวหันไปที่ประตู ชายหนุ่มอ่อนวัยก้าวเข้ามา
ในห้อง ครันใกล้โซฟาก็คุกเข่าคลานมากกราบเสด็จตาและท่านลุง

“ถวายบังคมกระหม่อม” เขาทูลพระองค์เจ้าพิพัฒน์ศักดิ์ด้วยน้ำเสียง
และกิริยาที่ถูกฝึกมาดี

พระองค์พัฒน์แ้มพระสรวลแล้วทรงรับไหว้ “คุณกุลไหว้พระเถอะ มา
นั้ข้างบนนี่”

ผู้ใหญ่อำนาจวางสูงที่ค่อยๆ ลุกขึ้นนั่งบนโซฟาเดี่ยวตรงข้ามท่าน
ลูกชายของน้องสาวข้างหล่อกเลาเสียดจริง

“ขอบพระทัยกระหม่อม”

มะลิ แม่บ้านใหญ่คนปัจจุบันคลานมารินขาให้แล้วคลานออกไปให้
เจ้านายสนทนากัน

“พูดธรรมดาก็ได้ เราเป็นญาติสนิทกัน” พระองค์พัฒนตรัส

“งานศพเสร็จสิ้นแล้ว ชายหายเหนื่อยหรือยัง” เสด็จพระองค์ชายก่อ
มีรับสั่งถามพระองค์พัฒน

“ชายมิได้เหนื่อยเลยครับ เป็นห่วงก็แต่ลูกสาว”

ครั้นได้ยินคำว่า ‘ลูกสาว’ ชายหนุ่มที่อ่อนวัยที่สุดก็สาล้ำน้ำซาเบาๆ

“แต่ก็ฯ”

“คุณกุลเป็นอะไรไหม” เสด็จตาทรงเป็นห่วงนัก

สฤณีธาสายหน้าทั้งที่ยังไอค็อกเค็ก “ไม่เป็นไรครับ”

พระบิดาท่านหญิงฉัตรเกล้าทรงเลิกพระชนง ทรงขันในพระทัย รอให้
หลานชายหายล้าสักท่านจึงมีรับสั่งถาม

“คุณกุลเห็นน้องแล้วหรือยัง น่ารักไหม”

หนุ่มฉกรรจ์หน้าขึ้นสี...มาถามแบบนี้ได้อย่างไร ประเดี้ยวก็ได้ล้าสักกัน
อีกรอบ!

“ท่านหญิง...สวยครับ”

พระองค์ชายทั้งสองทอดพระเนตรเห็นสีแดงจางๆ ข้างแก้มสากก็ทรง
พระดำริว่าอากาศอาจจะร้อนเกินไป

“หญิงฉัตรคือคุณกุล เธอโวยวายว่าคุณกุลมาช้า ทราบหรือไม่เล่า”
เสด็จตาโปรดนึกเรื่องยู่ให้คนเขาทะเลาะกัน แต่วิธีนี้ใช้กับสฤณีธาไม่ได้หรอก

“กุลก็ว่าอย่างนั้นครับ ท่านหญิงไม่โปรดเสียแล้ว” พุดเหมือนกับตนเป็น
บ่าวที่เจ้านายกำลังจะเฉดหัวทิ้งกระนั้น

“คุณกุลคิดมากไป หญิงเสียใจที่แม่ตาย ไม่มีทางโกรธคนที่อุทิศสำหรับ
จากอังกฤษมาบวชให้หรอก”

เช่นนั้นหรือ...สฤณีธาหนักขัน ดูเอาเองเถิด ในวันที่เขาห่มผ้าเหลือง

อยู่บนเมรุ สาวเจ้ายังส่งสายตาดิตติงมาให้ มีเสียงนินทาแว่วมาให้ได้ยินว่า หลานชายห่างๆ มาซ้ำเหลือเกิน เกรกว่าหม่อมเจ้าหญิงเกศเกล้าจะมีผู้ใดบวชให้เสียแล้ว

“กุลขอประทานอภัยครับ กะว่าจะย้ายกลับมาถาวร จึงต้องทำเรื่องหลายอย่าง”

แขกผู้มาเยือนตาโตขึ้น ต่างกับเสด็จผู้เป็นสามีเจ้าของวังซึ่งทรงหยิบขนมเสน่ห์จันทร์เข้าพระโอษฐ์อย่างสำราญ เสด็จทรงปรายพระเนตรสีนิลมองจานเล็กของพระนัดดา เห็นว่าว่างเปล่าจึงวางขนมขึ้นเล็กประทาน

“ขอบพระทัย” รั้งสรรค์รุ่นเล็กกราบทูล

“จะกลับมาอยู่เลยหรือ ไหนว่าทำงานที่นั่นเล่า”

ได้ยินดังนั้นพระองค์เจ้าสฤษดิ์รั้งสรรค์ก็ทรงยกมูมพระโอษฐ์ขึ้น มีรับสั่งอย่างเอาแต่พระทัย

“ทำงานอยู่ก็ลาออกได้นี่”

พระองค์พัฒนาทอดพระเนตรพระปิตุลาลลับกับหลานชายที่ถอดแบบจากเสด็จตาไปมา

ช่างเข้ากันได้ดีทีเดียว คนแก่เอาแต่ใจกับชายหนุ่มขี้เกรงใจ

“อะไรนะ ชายคิดดีแล้วหรือ” น้ำเสียงตระหนกผิวดิวิสัยของพระองค์เจ้าสิรินภิลาสตั้งขึ้นในห้องทรงงานของวังเจ้าพระยา เสด็จพระองค์หญิงประทับบนโซฟารับแขก ทางซ้ายของพระองค์คือพระองค์เจ้าชั้นโทผู้เป็นพระโอรส

“กระหม่อม แม่นิตท่องอ่อนๆ ชายอยากให้เธอมาอยู่ที่นี่ จะได้มีคนดูแล” พระองค์เจ้าพิพัฒน์ศักดิ์กราบทูลพระมารดาอย่างตัดสินพระทัยแล้ว

เสด็จพระองค์หญิงทรงรู้สึกบิบบพระทัยนัก รู้สึกว่ารวรานแทนคนที่จากไปเหลือเกิน ตลอดชีวิตพระองค์ทรงเป็นผู้กุมพระทัยของสมเด็จพระเจ้าฟ้าภาคินัย-โอรส ต้นราชสกุล ‘อัครวภาคย์’ เพียงพระองค์เดียว มิเคยต้องเป็นรองสตรีอื่นใด ทรงนึกไม่ออกว่าหากพระสวามีบั้นพระทัยไปให้ใคร พระองค์จะอยู่ได้อย่างไร ทรงครางในพระอุระ

หญิงเกศ...

ดีแล้วที่หล่อนจากไป แต่ก่อนจะไปทำหน้างทรงทราบหรือไม่ว่า สวามี
ที่ทรงวางชีวิตไว้ในพระหัตถ์ก็กระทำการเช่นนี้

“เป็นสายเลือดอัครภาคย์จริงๆ หรือ” ทรงอดมิได้จะที่ตรัสประชด
พระโอรสทรงสบพระเนตรเสด็จอย่างข่มพระทัย “เสด็จแม่...”

เฮอะ แต่มีได้เขี้ยวนะ เมียรักของลูก

“จะยกหล่อนเป็นหม่อมเลยไหมเล่า” เสด็จทรงเคืองนัก สายโลหิตที่สูง
กว่าราชสกุลอื่นใดต้องมัวหมองเพราะพระโอรสพาลูกเต้าเหล่าใครมิทราบ
เข้าวังเจ้าพระยา

“กระหม่อม เดี่ยวจะพาไปจดทะเบียนแล้วพาเข้ามากราบเสด็จแม่ ลูก
ของชายจะได้เป็นอัครภาคย์เต็มตัว”

“ใช้ซี เป็นทายาทสายตรงอัครภาคย์นี้ จะทำอะไรก็ได้” เมื่อสิ้นสมเด็จพระ
เจ้าฟ้าภาคนิโยโอบาส พระองค์พัฒนาจึงเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดในราชสกุล

พระองค์ชายทรงหลบพระเนตร สายพระเนตรคู่นั้นทอดมองพื้นพรม

“ชายทำเพื่ออัครภาคย์มานานแล้วกระหม่อม ขอให้ชายได้ทำตามใจตัว
เองบ้าง” เพราะมีสายเลือดสูงและเข้มข้นกว่าราชสกุลใดๆ ทายาทชั้น
หลานหลวงจะแต่งงานกับผู้หญิงที่ไม่มีหัวนอนปลายเท้าได้อย่างไร

กว่าสิบปีที่ต้องมองคนรักเจ็บปวดและรู้สึกต่ำต้อย

สิบแปดปีที่ต้องครองคู่กับ...คนที่ไม่ได้รัก

“หญิงฉัตรจะว่าอย่างไร นี่คงจะไม่ให้แม่เลี้ยงมาข่มลูกสาวตัวทรอกนะ”

พระองค์ชายทรงส่ายพระพักตร์ “ชายจะยังไม่บอกหญิงฉัตร”

“จะปิดหญิงได้อย่างไร อยู่ๆ ก็มีผู้หญิงอุ้มห้องเข้ามาอยู่ในบ้านตัวเอง
เข้ามานอนในห้องของแม่ที่เพิ่งตายไป” บางทีเสด็จก็ทรงซึ่งพระสุรเสียงตัวเอง
นัก เพราะใครกันเล่า ลักแต่จะพาให้ทรงเปล่งวาจาร้ายๆ ออกมา

พระองค์พัฒนาต้องข่มพระทัยอีกครา ช่างยากเย็นเหลือเกินกับการต้อง
เยียวยาจิตใจของครอบครัวและใจของตัวเอง

“ชายจะให้หญิงฉัตรแต่งงาน”

๓

“รื้อแบบนี้ซ่อมนานไหมครับ”

“โครงบ้านเก่าแต่ยังแข็งแรง รื้อว่ระปราย ไม่เกินอาทิตย์ก็อยู่ได้แล้ว
คุณ”

“โล่งอก ผมนึกว่าจะต้องซ่อมเป็นเดือนเสียอีก ขอขอบคุณช่างครับที่
อุตส่าห์มาดูให้”

นายช่างใหญ่กำลังจะบอกว่าไม่เป็นไร ก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้นมาก่อน

“คุณทูลครับ! ลงมาเถอะครับ ขึ้นไปบนนั้นได้อย่างไร!”

บุรุษสองวัยหันไปทางต้นเสียง ชายวัยสามสิบต้นๆ มีทำที่รื้อนรณ ป้อง
ปากตะโกนเรียกเจ้านายปาวๆ อติคักดีนั่นเอง

“ไม่ต้องห่วง ไม่ตกหรอกน่า” เจ้านายหมาดๆ ตะโกนลงมาจากหลังคา
คฤหาสน์โบราณหลังใหญ่

คนถามทราบดีว่าสฤษดิ์ธาไม่ถือตัว แต่ว่าเป็นไปถามความคืบหน้าถึง
หลังคา...อติคักดีว่าไม่เหมาะ!

“นายหนพ เจ้าคักดีมันเสียงดังอะไรแถวนั้น” เสด็จพระองค์ชายก้อมี
รับสั่งถามสหายคนสนิท ท่านประทับดูการซ่อมแซมคฤหาสน์หลังงามอยู่ใน

ศาลาไม้สีขาว ชายามบ่ายวันนี้มีหม่อมของท่าน เสด็จพระองค์หญิงแก้ว และ พระองค์ชายพัฒนทรงร่วมด้วย

“คงเกรงว่าคุณกุลจะตกลงมากระมังกระหม่อม”

เจ้านายทรงชั้น ขณะที่มีหม่อมเต็มเดือนอมยิ้ม หันไปดูรอบๆ อาณาเขต แล้วเปรยขึ้นมา

“บ้านนูใหญ่จังเลย”

เสด็จพระองค์ชายทรงชมวดพระชนง “บ้านเธอก็ใหญ่ไม่แพ้กัน บอกแล้วมิใช่หรือว่าผิวหล่อนนะรวายกว่าลูกเขยหล่อนมากนัก”

แก้มหม่อมสูงวัยมีเลือดฝาดแดงแต่้ม เสด็จพระองค์หญิงและพระองค์พัฒนทรงชั้น

เหตุใดจึงแย้แรงเสมอต้นเสมอปลายนักนะเสด็จ!

“ฝ่าบาท!” หม่อมเต็มเดือนกราบทูลสิ่งใดไม่ออกในเวลานี้

เสด็จพระองค์ชายก่ทรงพระสรวลเสียงดัง

“ถ้าบ้านเธอใหญ่ไม่พอ ฉันจะจ้างช่างมาสร้างเพิ่ม ตั้งชื่อว่าเรือนกลาง ว่าอย่างไร ดีไหม” ทรงเย้าหยอกหม่อมของท่านมิคลาย ศาลาไม้โอบล้อมไปด้วยความครั้นเครง “คุณกุลจะย้ายมาอยู่บ้านพ่อเขา ชายพัฒนจะว่าอย่างไร หากแต่งงานกันแล้วหญิงฉัตรก็ต้องย้ายมาอยู่ที่นี่ ผิดเจตนาชายหรือเปล่า”

“ไม่เลยกระหม่อม ชายขอบพระทัยเสด็จจอาที่รับหญิงเป็นหลานสะใภ้... ชอบใจคุณกุลด้วย ทราบว่าอาจจะลำบากใจอยู่บ้าง แต่คุณกุลก็มีน้ำใจรับดูแลหญิงให้ ชายไม่รู้จะตอบแทนอย่างไร” พระองค์พัฒนตรัสอย่างไม่สบายพระทัย

หม่อมเต็มเดือนทูลถาม “พระองค์พัฒน... คิดดีแล้วหรือ นั่นชีวิตของลูกสาวเชียวนะ”

หลานต่างวังทรงเงพระพักตร์สบตาสีสว่างของอาสะใภ้ ทรงเม้มพระโอษฐ์แล้วหันไปทอดพระเนตรบุรุษร่างสูงบนหลังคา

“คุณกุลเป็นคนใจเย็นและอ่อนโยน หญิงฉัตรจะต้องมีความสุข” ท่านตรัสเบาๆ แต่สายลมพลิ้วไหวช่วยกระจายเสียงให้ก้องศาลา พระทัยหวนกลับไปถึงวันที่กราบทูลการตัดสินใจให้เสด็จพระองค์หญิงแก้วทรงทราบ

‘แต่งงาน? หญิงฉัตรเพิ่งจะสิบเจ็ด จะให้แต่งงานกับลูกหลานใครกัน ไป

‘คุณอะไรกันไว้ช่วยเห็นหัวแม่บ้างจะได้ไหม!’ โชคดีที่ห้องทรงงานมีประตูไม้บานหนักันเสียงได้มิดชิด มิเช่นนั้นข่าวคงนำเรื่องไปนินทา

‘เป็นคนใกล้ชิด เสด็จแม่จะต้องโปรด’ พระองค์ชายมั่นพระทัยเหลือเกิน

‘ใครกัน’

พระองค์พัฒนาี่ยมพระสรวลอ่อนๆ แล้วกราบทูล

‘คุณกุลกระหม่อม’

เสด็จพระองค์หญิงเกือบประหลาดพระทัย ไม่ทราบว่าเป็นคนคนเดียวกับที่ทรงนึกหรือไม่

‘คุณกุล...ลูกชายจันทร์เจ้านะหรือ’

‘กระหม่อม’

พระองค์พัฒนาี่ยมทรงอมยิ้มตลอดเวลาจนพระมารดาสงสัย

‘หลานมีดีอะไรเล่าจึงได้ปลื้มออกหน้าออกตาถึงปานนั้น’ ที่แท้ก็ญาติชิดกัน ทราบดังนั้นเสด็จผู้เป็นอัยยิกาของท่านหญิงที่กำลังจะออกเรือนก็เบาพระทัยไปมากโข

‘แค่เป็นเชื้อสายเสด็จจาก็เพียงพอแล้ว ทายาทังสรรคจะไม่ทำเราผิดหวัง เขาจะถนอมน้ำใจลูกสาวของชาย ชายเชื้ออย่างนั้น’ ทรงคาดหวังเป็นอย่างยิ่งว่าดวงใจของท่านจะประสบแต่ความสุขภายใต้ร่มเงาของสฤณีดีธาคณนั้น ‘และที่สำคัญ...ขอเวลาให้หญิงได้ปรับตัว ชายมีเชื้อที่สมบูรณ์แบบของหญิงนักรบอีกแล้ว คุณกุลจะเป็นที่พึงพิงให้ดวงใจของชาย ขอเวลาให้ชายเตรียมพร้อมที่จะรับแหวดพิศหวังของลูก’ พระองค์ปัดพระทัยและทรงหวาดหวั่นสายตาของนักรบเกล้าในอนาคต

“ท่านลู่...ท่านลู่พัฒนาี่ยมครับ”

เสียงท่อมทูลเรียกพระองค์ซึ่งอยู่ในภวังค์ พระองค์พัฒนาี่ยมทรงกะพริบพระเนตรหลายที จึงทรงเห็นนุรุษที่ทรงนึกถึงพับเพียบที่พื้นศาลา

“ว่าอย่างไรคุณกุล” ว่าที่พ่อตามีรับสั่งกับเขาอย่างหลานชายที่สนิทชิดเชื่อกัน

“คนรถจากวังท่านลู่มาเรียนว่าจะไปรับท่านหญิงที่โรงเรียนครับ กุลคิด

ว่าจะมาขอประทานพระอนุญาตติดรถไปดูทางด้วย จะได้ไปส่งท่านหญิงตอน
มาอยู่ที่บ้านนี้ครับ”

ผู้ใหญ่ในโต๊ะนั่งสนทนาด้วยอารมณ์ที่ต่างกัน เสด็จพระองค์หญิงแก้วและ
พระองค์พัฒนทรงนั่ง ด้วยไม่แน่ใจว่าที่สามีท่านหญิงฉัตรเกล้าจะใส่ใจมาก
ถึงเพียงนี้ ส่วนเสด็จตาและคุณยายของเขานั้นนั่งนิ่งพร้อมมอ้มยิ้มในความมี
น้ำใจของหลานชาย

นี่ขนาดยังไม่ได้แต่งงาน...

“เบื่ोजังเลยท่านหญิง”

เสียงใสที่ตั้งขึ้นทำให้นักเรียนดีเด่นงอไปหน้าสวดยหวานขึ้นจากสมุดจด

“คุณรุณก็ไปบ้านหญิงสิ แม่คงเขารอทำขนมหวานให้อยู่”

ได้ยินเช่นนั้น หม่อมราชวงศ์ดรุณรัตน์ ภักดิ์จิรา ก็ยังมีสีหน้าเบื่อหน่าย
เข้าไปอีก

“เฮ้อ ท่านพ่อไม่ให้ไปนะซี” เสียงเอื่อยๆ ตอบกลับมา

ฉัตรเกล้าซันเบาๆ “ดีแล้ว อยู่บ้านอ่านหนังสือเสียบ้าง จะได้เรียนที่
ถูกใจ”

“ขณะที่หญิงอยากเข้าไม่ได้ยากเหมือนคณะของท่านหญิงเสียหน่อย
หญิงลองทำข้อสอบดูแล้ว ผ่านหลุย” เธออวดอ้างพร้อมยิ้มตาหยีอย่างน่ารัก
ฉัตรเกล้ามองภาพนั้นอย่างพิจารณาแล้วก้มลงมองตัวอักษรยึกยือใน
สมุดของตัวเอง

ทำไมเราต้องมาอ่านอะไรแบบนี้ด้วยนะ

ชีวิตของผู้หญิงที่แสนจะโชคดีเช่นหม่อมเจ้าฉัตรเกล้า ควรแล้วหรือที่
จะต้องมาท่องรายละเอียดขบย่อยพวกนี้ รูปรีกิงาม ทรัพย์สมบัติก็มีพร้อม
ใช้ชีวิตหย่อนๆ เสียหน่อยเป็นไร

“ท่านหญิง...ท่านหญิงเพคะ”

“หือ...อะไรหรือ” หล่อนเหม่อไปเสียนาน ดรุณรัตน์เรียกอยู่หลายครั้ง
กว่าจะได้สติ

“ท่านหญิงพักบ้างซี อ่านอะไรไม่เห็นจะรู้อะไร” เธอบ่นอุบิบ

ฉัตรเกล้าสายหน้าเบาๆ มุมปากเล็กยกขึ้น

“วันนี้ไม่อ่านแล้วละ เมื่อ” เด็กสาวปิดสมุดเก่าๆ แล้วหย่อนลงใน กระเป๋าหนักเรียน นั่งรอนายเลิศ คนรทวังเจ้าพระยาอย่างเมื่อหน้าย มีเสียงถอน หายใจเบาๆ ดังมาให้ตรุณรัตน์ได้ยิน

“ท่านหญิงผมมลงนะ” เพื่อนสาวเปรย

“อาหารไม่ค่อยอร่อย” ผ่านมาเกือบเดือนแล้วที่สูญเสียมารดาไป ใจของท่านหญิงฉัตรเกล้ามีเพียงอัยยิกาและบิดาให้พักพิง สาวน้อยปล่อยให้ล่องลอย ในความคิด ยกมือขว้างขึ้นลูบจี๊ไ้ไม่มุกเม้ตงามที่คอเบาๆ อยู่ดีๆ คิ้วบางก็ขมวด เมื่อในห้วงคำนึงปรากฏภาพสงฆ์ที่ไม่คุ้นตา ดวงใจโคกชะงัก หล่อนสายหน้า ให้ภาพนั้นเลื่อนหายไป

คิดอะไรไม่เข้าท่า

ครั้นกะพริบตาหลายทีสิ่งที่ปรากฏเป็นภาพแรกก็ทำให้ดวงตาสีอ่อนเบิก กว้าง ร้างสูงสวมชุดสุทสาทุกเดินเข้ามาใกล้ ในโรงเรียนหญิงล้วนจะมี ผู้ปกครองชายเข้ามารับนักเรียนนั้นไม่แปลก แต่ที่แปลกกว่าทุกวันคือ บุษบาร้าง สูงหน้าตาหล่อเหลาราวกับนายแบบเอเชียปรากฏตัวขึ้นที่นี่ ผู้หญิงทั้งโรงเรียน ต่างมองตามเขาไม่วางตา น่องๆ เด็กหญิงวัยประถมก็ไม่เว้น ซี่ไม่ซี้มีอกันให้ วุ่น ใจของฉัตรเกล้าเต้นตึกตัก ไม่รับรู้ความเคลื่อนไหวรอบกายใดๆ จดจ้อง แต่รัศมีเจิดจ้าที่เข้ามาใกล้เรื่อยๆ

ถึงแล้ว

เขาอยู่ตรงหน้าหล่อนแล้ว

เขายิ้มบางๆ แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มลึกจนมันดั่งก้อนซ้าไปซ้ามาในหัว เด็กสาว

“เชิญเสด็จ ท่านหญิง”

“เอ๋อ...คุณศักดิ์ครับ ให้กระผมมานั่งด้วยจะดีหรือครับ” เขาเป็นแค่คนขับรถ แม้จะรับใช้วังเจ้าพระยากก็ตาม

“คุณกุลส่งแบบนี้ก็คงจะดีละครับ” อดีศักดิ์กล่าวพร้อมส่งยิ้มแห้ง

พวกเขาสองคนนั่งรับประทานของว่างที่โต๊ะเล็กไม่ไกลจากโต๊ะเสวยของท่านหญิงวังเจ้าพระยากับว่าที่สามี มองไปก็รู้สึกว่บรยากาศที่มึนๆ ซอบกลเจ้านายของอดีศักดิ์มีรอยยิ้มประดับเป็นปกติวิสัย ส่วนเจ้านายของนายเลศนั้น หากพ้นไฟออกมาได้หล่อนคงไม่รีรอที่จะทำ

“ท่านคุยอะไรกันหรือครับ ท่านหญิงทรงหงุดหงิดอย่างไรมหึมาราบ” ข้ารับใช้วังริมน้ำเอ๋ย

“วางใจเถอะครับ คุณกุลเธอใจเย็น มิทำให้ท่านหญิงทรงชุ่นเคืองหรือ” ใจเย็นมากๆ เสียด้วยซ้ำ

“ดูเหมือนท่านหญิงจะมีโปรดของหวาน”

ฉัตรเกล้าไม่พอใจ เขาคิดว่าตัวเองเป็นใครกัน คว่าตัวท่านหญิงฉัตรเกล้ามาที่ภัตตาคารของโรงแรมใกล้ๆ โรงเรียนแล้วจัดการสั่งของว่างให้โดยที่

ไม่ได้ถามว่าหล่อนชอบสิ่งใดเสียด้วยซ้ำ!

“ไม่กินหรือก ใสยาอะไรไร้เปล่าก็ไม่รู้” นักเรียนหญิงส่งเสียงหัวน เบือนหน้าหนีไม่เมียงมอง กอดอกด้วยอาการขุ่นเคืองอย่างเปิดเผย

เด็กน้อย...

สฤกษ์ดีธำมัยขัน ดวงตาสีนิลมองเด็กสาวตรงหน้าด้วยอารมณ์ที่เดา

ไม่ได้ เขตักขนมส่วนของตัวเองแล้วชวนคุย

“ท่านหญิงทราบแล้วหรือยังว่าต้องแต่งงานกับผมนะ”

คนอะไรมาย้ำกันได้หน้าตาเฉย พุดเหมือนกับเป็นเรื่องดินฟ้าอากาศอย่างโรยารัสนั้น ทึ!

“ทราบ!” ชายคนนี้ช่างมีความสามารถจริงๆ เรียกกิริยาไม่งามจากท่านหญิงวังเก่าได้หลายครา

สฤกษ์ดีธำมัยเบาๆ “แล้ว...ท่านหญิงเต็มใจหรือเปล่า”

หล่อนปรายตาขวางๆ มาที่เขา

“ผมยินดีแต่ง แต่ผมอยากทราบที่ท่านหญิงคิดอย่างไร ไม่อยากให้ฝืนใจก็เท่านั้น”

เมื่อได้ยินอย่างนั้น อาการขุ่นเคืองก็จางลงบ้าง...แต่บางส่วนเท่านั้น

“ท่านพ่อโปรด หญิงก็ต้องทำตาม” เด็กสาวหลุบตาลงยามพุดกับเขา

ว่าที่สามีเคี้ยวขนมซ้าๆ มองลึกเข้าไปในตาเด็กสาว

“แปลว่าไม่อยากแต่ง” เขาเปรยเสียงนุ่ม

ฉัตรเกล้ารีบเงยหน้าขึ้น “ไม่ใช่ อันที่จริง...หญิงก็มีเหตุผลที่อยากแต่งอยู่” สาวน้อยอายุสิบเจ็ดกั้มหน้าหลบตา เปล่งเสียงแผ่วเบา ถ้าตาไม่ผาด

สฤกษ์ดีธำมัยคิดว่าเขาเห็นสีแดงระเรื่อบนแก้มใส ชายหนุ่มอารมณ์ดีขึ้นเป็นกอง

“หญิงอยากเป็นหมอ”

“ครับ” ทุกคนทราบดีอยู่แล้ว แม้แต่ญาติที่จะนับว่าห่างก็ไม่ห่างอย่างเขา

ก็รู้

“แต่ท่านพ่อไม่ยอมให้หญิงเป็น”

สฤกษ์ดีธำมัยอดคิ้ว เรื่องนี้เขาก็ทราบเช่นกัน เป็นเหตุผลหนึ่งที่ผู้ใหญ่ขอร้องให้เขาแต่งงานกับสาวน้อยตรงหน้า ด้วยหวังว่าเธออาจตั้งครรรค์แล้ว

ล้มเลิกความตั้งใจ

เขาเงยบ รอฟังว่าเด็กอายุสิบเจ็ดมีความคิดอย่างไรกับการแต่งงาน
“ถ้าแต่งงาน หญิงอยากขอคำสัญญา”

ไม่กี่กลมมีผู้คนผ่านไปผ่านมาประปราย แต่ตอนนี้พวกเขาต่างนั่งงัน
ไม่รับรู้สิ่งใด ราวกับโลกนี้มีอาณาเขตเพียงแค่นี้ระกลมตัวเล็ก

“สัญญาว่าจะอะไร”

“หญิงจะไม่ท้อง...เด็ดขาด”

เช้าตรู่วันสำคัญ สฤษดีธานั่งที่โต๊ะสนาม ดวงตาสีนิลดูอ่อนเพลียเล็กน้อย เพราะทั้งนายหนพทั้งอดีตก็ด้มาปลุกเขาตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง สองพ่อลูกมะรุ่มมะตุ้มจับชายร่างสูงแต่งตัวด้วยชุดไทยราชปะแตนและโจงสีน้ำเงินเข้มปักดินเงิน การถูกปลุกทำให้เขาอารมณ์ไม่ค่อยดี ใจหงุดหงิดพิกล ไม่ทราบว่าจะหงุดหงิดเรื่องอะไรกันแน่

แต่งงาน...

ก็เห็นว่าเต็มใจอย่างไรเล่าสฤษดีธา

บุรุษที่ใจเย็นอยู่เป็นนิตย์สุดลมหายใจลึก บนโต๊ะไม้กลางแจ้งมีสมุดบันทึก ดินสอ กล้องถ่ายรูป และกล่องเครื่องประดับใบเล็ก มีเอานาค่อยๆคว่ำกล่องนั้นมาเปิด ดวงตาสีนิลเบิกกว้าง...มันเป็นแหวนที่คุ้นตา เพราะตลอดเวลาที่เขาพบคุณยาย แหวนทองโบราณวงนี้อยู่บนนิ้วท่านตลอดเวลา

คุณยาย...

ชายหนุ่มตรงอยู่ในอก นี่เป็นการบ่งบอกว่าผู้ใหญ่คาดหวังกับการแต่งงานครั้งนี้มากเพียงใด ใจที่ระส่ำระสายเริ่มเต้นเป็นจังหวะช้าลง ไม่คิดว่าการกลับบ้านเกิดครั้งนี้จะทำให้ชีวิตเปลี่ยนไปขนาดนี้ ในเมื่อตัดสินใจแล้วก็ไม่มื่ออะไรให้กังวล ในอดีตเสด็จพระองค์ชายก่อกับหม่อมเต็มเดือนยอมตามใจท่านหญิงจันทร์เจ้าในการให้ครอบครัวเล็กๆ ของพระธิดาองค์เดียวไปตั้งรกรากอยู่ที่ยุโรปนานนับสามสิบปี บัดนี้เขายอมชดเชยในส่วนที่ท่านแม่ของเขายืดเวลาของรังสรรค์ไป

ท่านโปรดให้ทำสิ่งใดเขาก็ยอม

“คุณกุลครับ” อดีตักดีเดินเข้ามาใกล้แล้วเอ่ยเรียก

“ว่าอย่างไร” เสด็จตาประทานเลขาฯ คนโปรดมาให้ คงต้องอยู่ด้วยกัน
ไปอีกนาน

“หม่อมให้มาเชิญครับ” เสียงของเขายามกล่าวถึงหม่อมผู้อารีเต็มไป
ด้วยความศรัทธา

สถงดีธายี่ม...ใครๆ ก็รักคุณยาย

“เดี๋ยวฉันเข้าไป” เสียงนุ่มนั้นแฝงไปด้วยคำขอบคุณ

อดีตักดีโค้งเล็กน้อยแล้วผละออกไป ชายหนุ่มบนเก้าอี้มีพนักก้มลง
มองเสื้อสีขาวบริสุทธิ์

ราชปะแตน...

ราช กับ แพตเทิร์น

รูปแบบที่พอพระราชหฤทัยของพระราช

ใจเขาเด่นรัวอีกครั้ง ดูเหมือนการแต่งงานครั้งนี้จะมีความหมายมากขึ้น
เขายี่มออกมา ลูกขึ้นยืน ไม่ลืมหยิบกล่องใบน้อยและกล่องถ่ายรูปติดตัว ทั้ง
สมุดบันทึกที่มีภาพร่างเด็กผู้หญิงผูกเปียคิ้วขมวดกับดินสอเนื้อเข้มไว้บนโต๊ะ
ช่วงขายาวพาร่างสูงสง่าเข้าไปใกล้ตึกใหญ่บ้าน ‘หิรัญเวศม์’ เขาหยุดเดิน เงยหน้า
หล่อเหลาขึ้นมองหน้าต่างชั้นสอง ห้องที่เขาจัดไว้ให้อีกคน

สวย...

ดวงตาคู่นั้นจ้องใบหน้างดงามตั้งนางฟ้าเดินดิน ร่างสูงนั่งงั้น แต่สติยัง
รับรู้อยู่ทุกอณู มีอหนายกกล่องโลโก้สีดำที่ได้มาด้วยน้ำพักน้ำแรงตั้งแต่ครั้ง
อยู่ยุโรปขึ้น ภาพหนึ่งภาพมีราคานัก คุ่มค่าใหม่สำหรับการลั่นชัตเตอร์ในครั้งนี้
นี้ เขาถามตัวเอง ดวงตาสีนี้ลยังมองใบหน้าที่สะกดใจผ่านเลนส์อยู่มีคลาย
สองนิ้วซ้ายหมุนเลนส์ไปมาจนได้มุมมองที่ตรึงใจที่สุด นิ้วชี้ขวากดชัตเตอร์
อย่างตัดสินใจแล้ว

คุ่มที่สุด

“หญิงสวยมาก” เจ้าของวังเจ้าพระยามีรับสั่งด้วยพระสุรเสียงนุ่มทุ้ม
อ่อนโยน ทรงปลื้มปิติเหลือเกิน

เจ้าสาวในวันนี้ตั้งสายตาที่เหม่อมองนอกหน้าต่างมาหาบิดา พระพักตร์
ที่มีเค้าหล่อเหลาดูอ่อนเพลีย หลอนสะท้อนใจ

ท่านพ่อ...

ท่านคงเหนื่อยเหลือประมาณ ใจดวงน้อยรู้สึกเป็นห่วง กลัวว่าการ
ออกปากแม้เพียงนิดจะเป็นการทำให้บุรุษตรงหน้าระคายพระทัย เด็กสาวมิได้
เอ่ยสิ่งใด แต่สีหน้ากริ่งเกรงระคนสับสนก็ฉายชัดเสียจนบิดาต้องทรงย่าง
พระบาทเข้ามาหา ช่างผมสามคนก้มศีรษะถอยออกมาด้วยกิริยาหุ่มนวล

“หญิงกังวลหรือ” พระองค์พัฒนา้รับสั่งถาม ทรงวางพระหัตถ์บนผมที่
จัดแต่งอย่างงดงามและทรงลูบเบาๆ

ฉัตรเกล้าหลบพระเนตร

ทำไมต้องแต่ง...

ควรหรือไม่ที่จะทูลถามในหน้าที่นี้ มีทันแล้ว...

“คุณกุลใจดี หญิงจะมีความสุข” ท่านพ่อก็รับสั่ง ทรงประทับจุมพิตที่
หน้าผากสวย ใจสาวน้อยอ่อนช้อน กอดร่างสูงแน่นสนิทด้วยความเชื่อสุดใจ

‘หญิงจะมีความสุข’

เนตรสื่ออ่อนมีน้ำใสคลอหน่วย ขอให้ผู้ชายคนนั้นทำตามสัญญา

‘เรามาอยู่ด้วยกันแบบมีความสุขทั้งสองคนเถอะ’

“คะ” สาวน้อยทูลพรางกลิ่นก้อนสะอื้น

“ไม่ร้องจ๊ะ ประเดี้ยวหน้าจะเลอะหมด” พระองค์ชายทรงผละออก ทรง
คว้าผ้าเช็ดพระพักตร์สื่ออ่อนซับน้ำตาให้พระธิดาอย่างอ่อนโยน

“ตะ...ต้องจดทะเบียนใหม่เพคะ” เมื่อนึกเรื่องสำคัญได้ก็ทูลถามรวดเร็ว

พระองค์ชายแย้มพระสรวลน้อยๆ “ยังหรอก เราแต่งงานเป็นการภายใน
พ่อและเสด็จปู่ก็เห็นว่าถ้าหญิงยังไปโรงเรียนอยู่ก็ไม่ควรให้คนอื่นทราบว่ามี
สามี ใช้หม่อมเจ้าเหมือนเดิม เมื่อโตพอแล้วค่อยกราบบังคมทูลลาออก”

ดวงตาสีน้ำตาลจذب้องบิดาไม่วางตา ความตระหนกเบาบางลงเมื่อรับรู้
สิ่งที่บิดาตัดสินใจพระทัย มือไม้ยังคงเย็นเฉียบ ขอบคุดอะไรก็แล้วแต่ที่ทำให้
บิดามีพระวินิจฉัยเช่นนี้ ไม่อย่างนั้นหล่อนไม่อยากจะคิดถึงวันที่ไปโรงเรียนเลย
สามี...

สีแดงระเรื่อประดับบนแก้มใส ท่านพ่อก็ทอดพระเนตรเห็น
“ถึงเวลาแล้ว ไปกันเถอะ”

พระองค์พัฒนฺ์ทรงจับจูงมือเล็กอ่อนนุ่มออกจากห้องแต่งตัว ลงบันได
สูงมาที่โถงกว้าง เจ้าสาวก้มหน้ามองขึ้นบันไดแต่ละขั้นที่เหยียบย่าง ไม่ทราบ
เสียแล้วว่าถูกใครบางคนจ้องจ้องด้วยความติดตจริตใจ

“คุณกุล ไปรับน้องลิจ๊ะ” พระองค์เจ้าสิรินภิลาสตรัส

ชายหนุ่มสะดุ้งเบาๆ ละสายตาจากสองร่างที่จับจูงกันลงบันไดมา เขา
ก้มกราบเสด็จพระองค์หญิงแล้วลุกขึ้น เดินช้าๆ เข้าหาเจ้าสาวแสนสวย
สฤษดิ์ธิดาโค้งให้พระองค์เจ้าพิพัฒน์ศักดิ์ พระองค์ทรงยกมูมพระโอษฐ์เยี่ยม
พระสรวล ชายหนุ่มยึดตัวดั้งเดิม สายตาอ่อนโยนทอดมองหญิงสาวที่ไม่เหลือ
แววรั้นในวันก่อน

“เชิญเสด็จ ท่านหญิง”

หญิงสาวซ้อนตามองเขา ยกมือเย็นเหยียบจากพระหัตถ์หันมาวางบน
มือใหญ่ที่หงายรอเบาๆ ชายหนุ่มกระชับมือนั้น พาร่างบางที่สวมสไปสีเนื้อ
ปักดินทองเป็นดอกพิกุลหัวผืนมาพับเทียบหน้าผู้ใหญ๋

“แม่เดือนยังเก็บผ้าผืนนี้ไว้อยู่หรือ”

หม่อมเต็มเดือนยิ้มหวานแล้วกราบทูลเสด็จพระองค์หญิงเกื้อ “เพคะ”

“จันท์เจ้าก็ห่มสไปนี้ ยังไม่ยอมให้ลูกเอาไปยุโรปเลยน้องหญิง” เสด็จ

พระองค์ชายก้อทรงพ้องพระชนิษฐา

หม่อมบ่นอุบ “ได้อย่างไรเพคะ ชุดของหม่อมฉัน หม่อมฉันก็ต้องเก็บ
เองซี นืออย่างไรได้ใช้จริงๆ ของของครอบครัว ใครแต่งงานก็หยิบมาใช้” ท่าน
กราบทูลเสียยัตยาว น้ำเสียงมีความสุขแผ่ออกมาจากทุกถ้อยคำ

ผ้าเก่า แหวนเก่า เครื่องทองเก่าที่หม่อมเต็มเดือนเคยใส่ในงานเมื่อ
ห้าสิบปีก่อนอย่างไร หม่อมเจ้าฉัตรเกล้าก็ใส่อย่างนั้น คงจะมีแต่รัตเกล้าทอง
ประดับพลอยนพเก้ากระมังที่อัยยิกามีรับสั่งให้เพิ่มบนเกศาเงางาม โถงกว้าง
ตรงข้ามโสภาที่ประทับมีบัวจากสองวังจับจองอยู่ พวกเขาอยู่ในชุดที่ดูดีที่สุดใน
ของตน บ่าวสาวในวันนี้ชินสายตาเหล่านั้น

“อ้าว เริ่มกันเถอะ” พระองค์เจ้าสฤษดิ์รังสรรค์ซึ่งทรงเป็นองค์ประธาน

มีรับสั่ง

สฤษดิ์ธำเื้อมมือผ่านพานลินสอดทองหมั้นไปหยิบแหวนวงนั้นบนพาน
ชั้นหมากผีมือประณีต เขามองมันชั่วครู่แล้วสบตาว่าที่ภรรยา หล่อนก้มหน้า
หลบตา เจ้าบ่าวยิ้มจางๆ เขายื่นมือขวาออกไปกอบกุ่มมือซ้ายของเจ้าสาวแล้ว
ค่อยๆ สวมแหวนทองโบราณลงบนนิ้วนางซ้ายของคนที่จะมาเป็นภรรยา

๕

“ไปเถอะ ให้ป่าวสาวพักผ่อน อย่าทะเลาะกันนา โอ๊ย!”

สฤษดิ์ธิดาหลุดซำกับการตีแปะเล็กๆ บนพระกรเสด็จวังรังสรรค์สถิต...
เสด็จตาไม่เคยเปลี่ยน

“เอ๊ย ฝ่าบาทเพคะ วันดีของหลาน เหตุใดจึงมีรับสั่งเช่นนี้” คุณยายก็
เช่นกัน

เสด็จพระองค์หญิงเกื้อและพระองค์พัฒนาทรงพระสรวล บรรยากาภีใน
ห้องหอคลายความเงียบลง ก่อนผู้ใหญ่จะเสด็จกลับ พระองค์พัฒนาทรงหัน
กลับมาและมีรับสั่งกับชายหนุ่ม

“ฝากหญิงด้วยนะคุณกุล”

ดวงตาสีนิลส่องคู่สบกัน สฤษดิ์ธิดาลานเข้าไปกราบพระบาทแล้วทูล
“รับด้วยเกล้ากระหม่อม”

ฉัตรเกล้าก็คานเข้าไปกราบลงเคียงคู่เขา “ทูลลาเพคะ”

พระองค์พัฒนาทอดพระเนตรศิระษะทั้งสอง ทรงเม้มพระโอษฐ์ ทรงย่อ
พระวรกายจับไหล่พวกเขาขึ้น

“ขอให้มีความสุขเสมอ พ่อรักลูก”

ถูก...

คงหมายถึงเขาด้วย

“ท่านหญิงอาบน้ำก่อน” สามีหมาดๆ ส่งเสียง

สาวน้อยสะดุ้ง เมื่อหันไปมองก็พบว่าชายหนุ่มกำลังปลดกระดุมเสื้อขาว

“จะ...จะทำอะไร!” ร่างบางก้มหน้าหลับตาปี กอดตัวเองแน่น

สฤชต์ธำกระตุกยิ้ม อย่างสามชুমเข้ามาหาภรรยาซึ่งนั่งอยู่บนเตียงหลัง

ใหญ่

“อ้อ สัญญาแล้วไง!” จัตรเกล้าพุดเสียงดัง

“หึๆ” คนแก่กว่าห้าเบาๆ เขยอตัวนั่งบนสิ้นเท้า มองเด็กสาวแล้วยิ้ม

กริม เป่าลมร้อนจนเกศางามขยับเบาๆ “คิดอะไรหน้าแดงเขียว”

สาวเจ้าลืมหูลืมตาขึ้น ตกใจที่ใบหน้าหล่อเหลายื่นเข้ามาใกล้ถึงเพียงนี้

“ผมไม่ผิดสัญญาหรอกนะ ไปอาบน้ำให้สบาย เดี่ยวผมจะอาบต่อ เร็วๆ

นะ”

คุณสามีพุดอะไรยาวๆ เป็นครั้งแรก ขณะที่ยึดตัวขึ้นก็แก่งโหนมตัวเข้าใกล้ภรรยาอีกเล็กน้อยจนได้ยินเสียงไวยออกมาจากปากเล็กเบาๆ เขายิ้มกว้างกับท่าทางนั้น ขยับมือจัดการกระดุมเสื้อต่อ ไม่สนใจหญิงสาวที่ยกมือปิดตาเสียแน่น

“ละ...แล้วทำไมคุณกุลไม่ไปอาบห้องตัวเอง” ดวงหน้าสวยที่ถูกแต่งแต้มยังแดงไม่เท่าเวลาเห็นภาพวับๆ แวมๆ ตรงหน้า

สฤชต์ธำถอนหายใจเอื่อยๆ ชันเล็กน้อยอย่างอ่อนเปลี้ย

“วันเข้าหอนะท่านหญิง ผมก้าวขาออกจากห้องนี้ไม่ได้หรอก ถ้าไม่เชื่อท่านหญิงลองเปิดประตูก็ได้ ผู้ใหญ่ท่านยังไม่ไปไหน”

“ทะ...ท่านรออะไรอยู่เล่า!” หล่อนเอ่ยเสียงดัง

คนที่ปลดกระดุมหมดทั้งแผงแล้วหันมาเผชิญหน้า เสื้อเนื้อหนาเบะออกเผยให้เห็นกล้ามเนื้อสีแทนสว่าง เขาเดินเข้ามาถึงปลายเตียงที่เจ้าสาวนั่งอยู่ โหนมตัวลงมามองใบหน้างดงามให้เต็มตา สาวน้อยเอนตัวหลบ

“รอให้แน่ใจว่าเราจะมีเหลนให้ท่านอย่างไร”

“ว้าย!” เขาทิ้งน้ำหนักทับร่างบาง หล่อนหลุดเสียงร้องออกมา คงจะดังพอให้ข้างนอกได้ยินกระมัง

“อู๊ย!” หม่อมสูงวัยที่เอียงหูฟังหน้าประตูห้องหออุทาน ใบหน้าแดงระเรื่อเสด็จพระองค์ชายก่อก่อซึ่งประทับบนเก้าอี้ไถ่ๆ มีรับสั่งถาม

“พอใจหล่อนหรือยังเล่า” มีอย่างทีไหน มาแอบฟังเขาเข้าหอ

“ฝ่าบาท ก็หม่อมฉันอยากได้เหลนนี้ มีเด็กเล็กๆ มาเป็นพระเพลา มิโปรดหรือเพคะ”

เสด็จวังรังสรรค์สถิตทรงนั่งไป เมื่อทรงพระดำริตามก็พบว่าน่าสำราญดีเหมือนกัน

“เช่นนั้นก็อย่ารบกวน กลับบ้านกันเถิด”

ทรงลุกขึ้นโอบไหล่หม่อมเต็มเดือนออกมาโดยที่หม่อมของท่านไม่มีโอกาสโต้แย้งใดๆ เสด็จพระองค์หญิงเกื้อและพระองค์ชายพัฒนทรงพระสรวลเบาๆ ผู้ใหญ่เสด็จออกไปหมดแล้ว ในห้องหอยังมีสงครามย่อยๆ ไม่คลาย

“คุณกุล! ปล่อยหญิงนะ!” ร่างบางตื่นชุกชุกในผ้าห่มที่ถูกม้วนโดยสฤษดีธา

“ผมบอกให้ไปอาบน้ำ ท่านหญิงนะซักซี้” วงแขนแกร่งกอดกักหญิงสาวผ่านผ้าห่มนั้น

“ก็ปล่อยสิ! เรียกคนมาช่วยหญิงแก่ผมด้วย!”

“เรียกคนมาช่วย? ให้ผมช่วยดีกว่ากระมัง บ่าวจะได้ไม่เอาไปนินทา”

ดวงตาสีอ่อนเบิกกว้างขึ้น ไม่ชอบให้ชายคนนั้นมาไถ่ตัวไม่ว่าจะด้วยกรณีใดก็ตาม

“มะ...ไม่เอา”

เขาไม่สนคำโต้แย้งนั้น ปลดผ้าห่มให้คนตัวเล็ก ผ่าสไปชุดไทยหลุดลุ่ยเกือบหมด

“คุณกุล หลับตา!”

ชายหนุ่มเล็กคิ้ว จับร่างออรชรหันหลังเข้าหาตัวเอง มองข้ามแผ่นหลังเนียนสวยไปที่ซอผมที่เกล้าอย่างงดงาม

“หลับตาก็ช่วยท่านหญิงแก่ผมไม่ได้สิ”

มือน้อยๆ ขยับพันผ้าผ่อนให้กระชับ ก้มหน้าดูเขินอายเหลือประมาณ รู้สึกถึงมือใหญ่ที่พยายามผ่อนแรงดึงที่หนีบผมแต่ละตัวออกอย่างใจเย็น ลมร้อนๆ ปะทะผิวบางอย่างช่วยไม่ได้

สถษดิ์ธายิ้มบางๆ แต่เธอคงไม่เห็น ผิดใหม่ที่จะแอบสูดกลิ่นหอมๆ ของภรรยา

“คืนต่อๆ ไปเราจะแยกห้องกันใช่ไหม” เจ้าสาวที่ยังเป็นนักเรียนทวงคำสัญญา

“ใช่ ห้องนี่คือห้องส่วนตัวของท่านหญิง ห้องผมอยู่ข้างๆ ถ้ามีอะไรก็เรียกได้ตลอด บ่าวบ้านนี้มีผมกับท่านหญิงเป็นนาย ใช้สอยได้เหมือนที่วัง เจ้าพระยา อยู่ให้สบาย ถือว่าเราเป็นเพื่อนกัน” คำสุดท้ายเปล่งออกมาเมื่อเกศาเงางามทิ้งตัวเต็มแผ่นหลังพอดี “เสร็จแล้วครับ เจ้าหญิง”

พอได้ยินน้ำเสียงทุ้มละมุนเอ่ยคำว่า ‘เจ้าหญิง’ เจ้าตัวก็หันขวับเผยแก้มแดงๆ ให้คนพูดได้เซยชม

“แล้วคุณถูกละนอนที่ไหน” คงไม่ใช่เตียงหลังใหญ่ตรงนี้หรอกนะ

“โซฟาตรงนั้นอย่างไร ผมจัดไว้แล้ว” แก้อั้วตัวยาวสีน้ำเงินเข้มมีหมอนและผ้าห่มผืนเล็กวางอยู่ เป็นที่นอนแบบง่ายๆ พอให้ผ่านคืนนี้ไปได้

“ขอบคุณนะ” หล่อ่นเอ่ยเสียงเบา แก้มน้อยแดงปลั่ง หลบตาไม่มองหน้า

สถษดิ์ธายิ้ม ยกมือซ้ายที่มีแหวนวงล้ำค่าขึ้นมาประทับจุมพิตแผ่วเบา

“ยินดีครับ”

๖

เช้าตรู่หลังวันแต่งงาน ร่างสูงที่นอนคุดคู้อยู่บนโซฟากระพริบตาเบาๆ แสงแรกของวันกระทบใบหน้าหล่อเหลา ชายหนุ่มหรีดา เอียงคอหันไปมองผู้ที่ครอบครองเตียงหลังใหญ่คนเดียว หล่อนนอนตะแคงหันหลังให้เขา ท่าทางหลับสบาย เขาลุกขึ้นยืน ก้าวเข้าหาเตียงใหญ่

“ท่านหญิง” เขาเรียกเบาๆ

หญิงสาวไม่มีที่ท่าว่าจะตื่น เขายกมูมปากขึ้นเล็กน้อย ingsตัวนั่งลงบนเตียง โนมร่างเข้าใกล้คนตัวเล็กแล้วเพ่งพิศทุกส่วนบนพักตร์งาม ใช้มือสากระคายดูปลิ้นผมเงาสลวย ชายหนุ่มหลับตาลงชั่วครู่ เพียงอีตใจก็ลืมตาขึ้น ประทับริมฝีปากลงบนกลุ่มผมหอมกรุ่น สูดกลิ่นนั้นให้ซาบอดแล้วเขย่าไหล่บางเบาๆ

“ตื่นเถอะ เราไปใส่บาตรกัน”

“อ้อ” สาวน้อยส่งเสียงไม่เป็นคำ ตะแคงหนีล้มผ้าสรบกวอนอย่างไม่รู้ตัว ชายหนุ่มไม่ได้พูดอะไร เขารวบร่างเล็กใต้ผ้าห่มขึ้นแล้วเดินออกมา น้ตรเกล้าสะดุ้ง ดวงตากลมโตจ้องคนร่างสูงเข้ม

“คุณกุล ปล่อยหญิงลงนะ!”

“เข้านี้เราต้องใส่บาตร ท่านหญิงไม่ยอมตื่น ผมเลยต้องอุ้มมาอาบน้ำ”
 ร่างเล็กในอ้อมแขนแกร่งใจเต๋นแรง ไม่เคยถูกใครอุ้มอย่างเนบซิด
 แบบนี้มาก่อน

“หญิงตื่นแล้ว จะเดินไปเอง” ห้องนี้กว้าง ระยะทางจากเตียงไปถึง
 ห้องน้ำนับได้หลายก้าวอยู่

สฤทธิดีธาเมินเฉยต่อเสียงนั้น กระซิบอ้อมแขนให้อุ้มหล่อนได้อย่าง
 ถนัดถนี่ “ผมอุ้มนะดีแล้ว ดีห้าครั้งที่ท่านหญิงคงแต่งตัวเสร็จจระมั่ง ลงมา
 ข้างล่างเลยนะ แม่กรองเขาเตรียมของใส่บาตรไว้แล้ว”

เขาย่อตัววางร่างเล็กอย่างทะนุถนอม ฝ่าเท้าเล็กทั้งสองแตะพรมเนื้อหนา
 แผ่วเบา แก้มใสแดงระเรื่อ

“ของใช้คงอยู่ในห้องน้ำครบแล้ว”

สฤทธิดีธาบอกพลงยื่นผ้าเช็ดตัวสีขาวผืนใหญ่ให้ ฉัตรเกล้ารับมันมา
 ก่อนข้างเร็ว หันหลังขยับเตรียมจะเดินเข้าห้องน้ำ

“เดี๋ยวก่อน” เสียงทุ้มดังขึ้น มือหนาจับไหล่บางเบาๆ หันร่างเล็กมาหา
 ตน

“อะไรอีกเล่า ประเดี๋ยวจะไม่ทันพระ” หล่อนเอ็ดผู้ใหญ่ออย่างลึมกิริยา

สฤทธิดีธายิ้มบางๆ อย่างไม่ถือสา ขยับปากเบาๆ ส่งเสียงทุ้มละมุน
 เป่ามนตร์ให้สาวน้อยละลาย

“อรุณสวัสดิ์ครับ”

นายหญิงของบ้านอยู่ในชุดกระโปรงถักเข้ารูปสีขาว เจ้าของบ้านมอง
 อย่างพอใจ เขาเป็นคนเลือกชุดนี้ให้หล่อนเอง

ชุดถักของท่านหญิงสวยมาก ผมอยากเห็นท่านหญิงใส่ชุดนี้ในวันแรก
 หลังวันแต่งงาน

กระดาดแผ่นเล็กเขียนไว้เช่นนั้น ชัตติยนรีก็มหน้างุด ไม่อาจหาญสู้
 สายตาที่มองมาอย่างติดตรึง ชุดกระโปรงเข้ารูปเผยให้เห็นส่วนเว้าส่วนโค้งของ
 สาวที่กำลังโต ลงมาถึงเอวคอดกึ่งที่ปลายเป็นกระโปรงบานครึ่งเข้าตามสมัย
 นิยม ดูสวยงามน่าทะนุถนอม เจ้านายทั้งสองไม่ได้พูดอะไร สฤทธิดีธาจูงมือ

ภรรยาเดินนำออกไปหน้าบ้าน บ่าววังรังสรรค์สลิดที่ถูกเปลี่ยนมาเป็นบ่าวบ้าน
หิรัญเวศม์ตั้งโต๊ะจัดของถวายพระรอไว้อยู่แล้ว

“สะอาดกำลังไปเฝ้าพระคุณเจ้าที่ต้นช้อยค่ะ ประเดี๋ยวคงนิมนต์มาถึง”
กรองแก้วอมยิ้ม พยายามบังคับสายตาให้เบนออกจากจุดที่มีมือทั้งสองของ
เจ้านายกุมกัน

“อืม ขอบใจ” เขากล่าวกับบ่าว

ลักพักสะอาด บ่าววัยยี่สิบเก้าก็เดินเร็วๆ เข้ามาเรียน “ใกล้ถึงแล้วค่ะ
กำลังบิณฑบาตอีกสองบ้าน”

พระห้ารูปเดินมาหยุดหน้าบ้าน สฤษดิ์ธากัมศิระชะให้

“นิมนต์ครับพระคุณเจ้า” เขาสบตาให้สาวเจ้าขยับมายืนเคียง ค่อยๆ
บรรจงตักข้าวและอาหารพร้อมกัน

“พวกเราเพิ่งแต่งงานกันครับ” เขากราบเรียน

พระภิกษุยิ้มอย่างอารี “อ้อ อยู่กันดีๆ นะโยม เล็กๆ น้อยๆ ก็ให้อภัย
กัน”

ถวายดอกไม้บนบาตรเสร็จ หม่อมสาวก็รับพร ลิ้นสุดการทำบุญในเช้า
วันแรกของการเริ่มต้นชีวิตคู่

“ไม่ต้องขนไปมากหรอกนิต ที่วังมีพร้อมหมดแล้ว” เจ้าของวัง
เจ้าพระยามีรับสั่ง ขณะที่กุลสตรีสาวละสายตาจากบ้านไม้สองชั้นหลังเล็ก
อย่างอาวรณ์

“จะให้หม่อมฉันย้ายไปจริงๆ หรือเพคะ” ไบหน้าสวามีแววกังวล มือ
ซ้ายลูบหน้าท้องแบนราบอย่างไม่รู้ตัว

“จริงสิ ท้องอ่อนๆ แบบนี้จะอยู่คนเดียวได้อย่างไร” พระองค์พัฒน
มีรับสั่งให้กำลังใจ ชัตติยบุรุษทรงกุมมือสากของหล่อนขึ้นรถยนต์ยุโรป “เธอ
ไม่ต้องกังวล หมิงฉัตรออกเรือนไปแล้ว คงจะปิดได้สักพัก”

“แต่...”

“อะไรหรือ” ทรงถามขณะขับรถอย่างระมัดระวัง

“ฝ่าบาทเพคะ หม่อมฉันไม่ควรปรากฏตัวที่นั่น วังเจ้าพระยาเพิ่งเสีย

ท่านหญิงเกศ ที่นั่นมีเสด็จพระองค์หญิง มีฟ้าบาท มีป่าว และ...”

“และมีเธอ” พระสุรเสียงเข้มดังขึ้นก่อนที่นิตยาจะพูดจบ

หญิงสาวก้มหน้า “หม่อมฉันอยู่ในฐานะอะไรพะคะ” เสียงหล่อนสิ้น
เครือ ดวงตาคลอลด้วยหยาดน้ำ

“แม่ของลูกฉัน หม่อมของวังเจ้าพระยา ชัดหรือยังเล่า” รับสั่งนั้น
หัวนดั่ง

หล่อนเบิกตากว้าง หยดน้ำที่คลอหน่วยไหลอาบแก้มสาว

“ฉันจะพาเธอไปจดทะเบียนสมรส”

นิตยาตระหนกกับรับสั่งจนเปลือยคว่ำพระกรอย่างแรง หล่อนส่ายหน้า
และร้องไห้

“อย่าพะคะ หม่อมฉันไม่คู่ควรสักนิด” หญิงสาวอ้อนวอน

พระองค์พัฒนาทรงหยุดรถข้างทาง ทรงพระดำริว่าจะต้องตกลงกับ
หล่อนให้เรียบร้อยเสียก่อน

“เด็กในท้องเธอนะ...ลูกฉัน ถ้าไม่เห็นแก่ตัวเองก็เห็นแก่ลูกบ้าง เขาเป็น
หม่อมเจ้า เป็นสายเลือดอัศวภาคย์” ทรงใช้ความพยายามมากเพียงใดที่จะ
ตัดพระทัยประทานหม่อมเจ้าหญิงฉัตรเกล้าให้ชายสามัญชน ทรงผลัดดวงใจ
ดวงแรกออกจากอกอย่างยากเย็น ท่านจะมียอมให้สิ่งที่ทำมาสูญเปล่า ในเมื่อ
เหตุการณ์ดำเนินมาเช่นนี้ ถึงจะผิดศีลธรรมผิดประเพณี แต่ก็พยายาม
ทุกอย่างแล้วที่จะล้างความผิดให้ได้มากที่สุด รู้ทั้งรู้ว่าคนทั้งเมืองจะประณาม
การกระทำ ก็สมควรแล้วไม่ใช่หรือพัฒนา

เพื่อปกป้องลูกสาวคนโต

เพื่อคนที่ตนรักมาตลอดและลูกน้อยที่กำลังจะเกิดมา

“อีก ลูก...ของฟ้าบาท...” หยดน้ำมากมายพรุ้งพรูออกมาราวกับว่าคน
ร่ำไห้กำลังทุกระทม หล่อนสะอื้นหนัก ส่ายหน้าไปมา “อาจจะมะ...”

“ลูกของฉัน!” ชัตติยบุรุษมีรับสั่งรุนแรงผิดวิสัย ทรงเหนียวและกังวล
จึงเปลือยตัว “ขอโทษ อย่าพูดแบบนี้ อย่าเอาความรักของฉันมาล้อเล่น อย่าสน
คำคนมากกว่าครอบครัวของเรา เข้าใจไหม” พระสุรเสียงยามมีรับสั่งอ่อนลง
กลิ่นความในพระทัยออกมาให้หล่อนรับรู้

นิตยามองเข้าไปในพระเนตรสีเข้ม นัยน์ตาสาวยังสั่นระริก ปากเล็กๆ
เอ่ยเสียงเบา

“เพคะ”

รถยนต์หลังคาโค้งสีครีมคันใหญ่หยุดลงหน้ามุขตึกใหญ่วังเจ้าพระยา
สตรีผู้มาใหม่มองอาคารปูนทรงยุโรปอย่างหวั่นใจ จนเจ้าของวังต้องมาเปิด
ประตูรถและจูงมือหล่อนขึ้นเรือน

“นายเลิศ” พระองค์ชายมีรับสั่งเรียก คนรถประจำวังเร่งเข้ามาเฝ้า

“กระหม่อม”

“เก็บรถเสีย ไปบอกข่าวนอกตึกใหญ่ด้วยว่าหม่อมคนใหม่ชื่อนิตยา
ขานนามท่านว่าหม่อมนิต และอย่าได้พูดอะไรผิดเป็นอันขาด”

นายเลิศก้มศีรษะรับพระบัญชา ซ่อนแววตระหนกในดวงตาที่เบิกกว้าง
แทบไม่มีติด

“ระ...รับด้วยเกล้ากระหม่อม” เขาทูลเสียงสั่น อะไรกัน สิ่งที่ได้ยินมา
เป็นความจริงหรือนี้ ท่านหญิงน้อยของพวกเขาจะอยู่อย่างไร บ่าวเก่าแก่คิด
อย่างเป็นกังวล เป็นห่วงท่านหญิงของวังเจ้าพระยาเหลือเกิน

พระองค์เจ้าพิพัฒน์ศักดิ์ทรงจดปลายปากกาลงบนทะเบียนสมรส
เป็นพระองค์แรก เสร็จแล้วทรงยื่นให้นิตยา เธอลงลายมือชื่ออย่างเชื่องช้า
พิศกับเจ้าของวัง เมื่อมือสากของอดีตครูสาวยกขึ้น นิตินกรรมก็เสร็จสมบูรณ์
พยานคือนายทะเบียนของเขตนี้ เขาคำนับและทูลลา เป็นการแต่งงานที่เรียบง่าย
ที่สุด

“เสด็จแม่ ชายพานิตมากราบกระหม่อม” ทรงจูงหล่อนเข้ามาในห้อง
นั่งเล่นที่เสด็จพระองค์หญิงถือประทับเป็นประจำ

สตรีผู้มีอำนาจที่สุดในวังหายพระทัยสะดุด มิได้มีรับสั่งสิ่งใด พระ
พักตร์บึ้งตึง มิทรงปรายพระเนตรสีนิลมามองพระสุณิสาคนใหม่เลยแม้แต่น้อย
พระองค์ชายทรงเมินอาการนั้น ทรงก้าวเข้ามาประทับบนโซฟา นิตยาหมอบ
คลานเข้ามาเฝ้า หล่อนก้มกราบด้วยกิริยาที่ถูกฝึกมาอย่างดี

“ถวายบังคมเพคะ” เสียงสาวสั่นเครือ ใจจริงมิกล้าทูลสิ่งใดเสียด้วยซ้ำ

แต่หากมีท่าจะเป็นการหมิ่นพระเกียรติได้

“หี” จะหาว่าท่านใจร้ายก็ยอม พระทัยมียอมรับคนไร้หัวนอนปลายเท้า
เข้าราชสกุล ผู้หญิงไร้ยางอายหลอกล่อพระโอรสให้หลงมัวเมา พระโอรสก็
พอกัน มีเพชรเม็ดงามอยู่ในมือยังไปคว้าก้อนกรวดมาประดับวัง

“ชายกับนิตจดทะเบียนกันแล้ว นิตท้องอ่อนๆ เสด็จแม่เอ็นดูเธอเถิด”
พระองค์ชายกราบทูลเสียดอ่อน หวังว่าหม่อมเจ้าองค์น้อยๆ จะทำให้พระทัย
เสด็จสำเร็จได้บ้าง

“จะทำอะไรก็ทำ ฉันจะไปพัก แม่คง! มาพาฉันไปสิ แล้วนี่แม่ต่อสาย
ไปบ้านคุณกุลแล้วหรือยัง หญิงฉัตรเป็นอย่างไรบ้าง กินอาหารบ้านฉันได้หรือ
ไม่ โอ๊ย! ถ้าพาหลานฉันไปลำบากนะนาดู”

บ่าวไพร่ตกใจ วาจาเช่นนี้มีเคยออกจากพระโอษฐ์ เกรงว่าคงจะทรง
เหลืออดแล้วจริงๆ

“ฉันปวดหัว เป็นห่วงหลาน” พระโอรสที่ทรงพุ่มพุกมาพระทัยร้าย
เหลือเกิน ผลักลูกสาวออกจากอกเพื่อพาผู้หญิงแพศยาเข้าวังก็ทำได้ลงคอ

นิตยายังหมอบอยู่กับพื้น ก้มใบหน้าให้ต่ำแทบติดกระเบื้อง ซ่อนหยด
น้ำตามากมาย กัดริมฝีปากแน่น เสด็จทรงออกไปแล้ว บ่าวหญิงก็ทยอยออกไป
ไปเช่นกัน พระองค์พัฒนาทรงประคองร่างเล็กที่สิ้นสะท้านเบาๆ

“ไม่เป็นไรนิต...ไม่เป็นไร...”

“ฮือ...ฝ่าบาท” ก็ปี่แล้วที่ถูกปลอบด้วยประโยคเดิมจากนุรุษคนเดียวใน
หัวใจ มันเจ็บเหลือเกิน